Gener 2022

«Hem vist la seva estrella a Orient i hem vingut a adorar-lo» (Mt 2,2)

Aquestes paraules, que només recull l'Evangeli de Mateo, les pronuncien uns "savis", que han arribat de lluny per a una visita força misteriosa al nen Jesús.

Són un petit grup que afronta un llarg camí darrere d'una petita llum, a la recerca d'una Llum més gran, universal: el Rei que ja ha nascut i està present al món. No en sabem res més, però aquest episodi està ple d'idees per a la reflexió i la vida cristiana.

Enguany ha estat escollit i proposat pels cristians del Pròxim Orient per celebrar la "Setmana de pregària per la unitat dels cristians"[1]. Una ocasió preciosa per tornar a posar-nos junts en camí, oberts a l'acolliment recíproc, però sobretot al designi de Déu de ser testimonis del seu amor per a totes les persones i pobles de la terra.

«Hem vist la seva estrella a Orient i hem vingut a adorar-lo»

Això diuen els cristians del Pròxim Orient en el document que acompanya les propostes per a aquesta Setmana de pregària: «[...] l'estel que ha aparegut al cel de la Judea constitueix un signe d'esperança llargament esperat, que condueix els Mags –i en ells, en realitat, a tots els pobles de la terra– al lloc on es manifesta el veritable Rei i Salvador. L'estel és un do, un signe de la presència amorosa de Déu per a tota la humanitat. [...] Els Mags ens revelen la unitat de tots els pobles volguda per Déu. Viatgen des de països llunyans i representen cultures diverses, i malgrat això, a tots els empeny el desig de veure i conèixer el Rei acabat de néixer; ells es reuneixen a la cova de Betlem, per honrar-lo i oferir-li els seus regals.

Els cristians estan cridats a ser signe en el món de la unitat que Ell desitja per al món. Tot i que pertanyen a cultures, races i llengües diferents, els cristians comparteixen la recerca comuna de Crist i el desig comú d'adorar-lo. La missió dels cristians, doncs, és la de ser un signe, com l'estel, per guiar la humanitat assedegada de Déu i conduir-la a Crist, i per ser instrument de Déu per realitzar la unitat de totes les gents»[2]. L'estel que resplendeix per als Mags és per a tots, encès en primer lloc a la profunditat de la consciència que es deixa il·luminar per l'amor. Tots podem afinar la mirada per descobrir-la, posar-nos en camí per seguir-la i arribar a la meta de la trobada amb Déu i amb els germans a la nostra vida quotidiana, per compartir amb tots les nostres riqueses.

«Hem vist la seva estrella a Orient i hem vingut a adorar-lo»

Honorar Déu és fonamental per reconèixer-nos davant d'Ell tal com som: petits, fràgils, sempre necessitats de perdó i misericòrdia i per això disposats sincerament a la mateixa actitud envers els altres. Aquest honor, degut només a Déu, s'expressa plenament a l'adoració.

Podem deixar-nos ajudar per aquestes paraules de Chiara Lubich: «[...] què significa "adorar" Déu? És una actitud que es dirigeix només a Ell. Adorar significa dir a Déu: "Tu ets tot", és a dir: "Ets el que ets", i jo tinc l'immens privilegi de la vida per reconèixer-lo. [...] també significa [...]: "Jo soc res". I no dir-ho només de paraula. Per adorar Déu cal anul·lar-nos a nosaltres mateixos i fer que triomfi Ell en nosaltres i en el món. [...] Però el camí més segur per arribar a la proclamació existencial del nostre no-res i del tot de Déu, és tot positiu. Per anul·lar els nostres pensaments sols hem de pensar en Déu i tenir els seus pensaments que ens han estat revelats a l'Evangeli. Per anul·lar la nostra voluntat només hem fer la seva voluntat que se'ns indica en el moment present. Per anul·lar els nostres afectes desordenats n'hi ha prou de tenir al cor l'amor cap a Ell i estimar els nostres proïsmes compartint les angoixes, les penes, els problemes, les alegries. Si sempre som "amor", nosaltres, sense adonar-nos, som per a nosaltres mateixos no-res. I perquè vivim el nostre no-res, afermem amb la vida la superioritat de Déu, el seu ésser tot, i ens obrim a la veritable adoració de Déu»[3].

Hem vist la seva estrella a Orient i hem vingut a adorar-lo»

Podem fer nostres les conclusions dels cristians del Pròxim Orient: «Després d'haver trobat el Salvador i haver-lo adorat junts, els Mags, advertits en somni, tornen als seus països per un altre camí. De la mateixa manera, la comunió que compartim en la pregària comuna ha d'inspirar-nos a retornar a les nostres vides, a les nostres esglésies i a tot el món per camins nous. [...] Posar-nos avui al servei de l'Evangeli demana el compromís de defensar la dignitat humana, sobretot dels més pobres, dels més febles i dels marginats. [...]. El camí nou per a les esglésies es el camí de la unitat visible que perseguim amb sacrifici, coratge, audàcia, de manera que, dia rere dia, "Déu serà tot en tots" (*1 Co* 15, 28)»[4].

Letizia Magri

---

[1] La data tradicional per a la celebració de la Setmana de pregària per a la unitat dels cristians, és del 18 al 25 de gener a l'hemisferi nord. A l'hemisferi sud, donat que és època de vacances, les esglésies celebren la Setmana de pregària en una invitació a mantenir viu el compromís del diàleg ecumènic al llarg de l'any.

[2] Cf. http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/it/news/2021/spuc-2022.html

[3] C. Lubich, "Paraula de vida", febrer de 2005: Ciutat Nova n. 97, any XVII, febrer-març 2005, pàg. 21

[4] Cf. http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/it/news/2021/spuc-2022.html